

РЕШЕНИЕ

№ 995

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11823** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. П. Т., с адрес: [населено място], жк Л., [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-337/11.11.2021 г. на Изпълняващия длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на Т. срещу Разпореждане за отказ за погасяване поради изтекла давност на задължения, изх. № С210022-137-0006756/13.10.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и неправилни. Посочено се, че решаващият орган не е обсъдил направените възражения за изтекла давност, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в акта на публичния изпълнител мотиви. Инвокирани са доводи, че публичния изпълнител следва да приложи разпоредбите на ДОПК, а именно чл. 171 и 173 от ДОПК, като отпише по давност всички задължения по образуваното изпълнително дело, Отделно подчертава, че издаването на съобщението за доброволно изпълнение не е действие прекъсващо давността, като в тази връзка се позовава на Тълкувателно решение № 7 от 14.04.2021 г. на ВАС. Посочва, че ревизионният акт, с който са установени част от задълженията е незаконосъобразен, като изтъква подробни мотиви.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Отвeтникът по касационната жалба в лицето на и.д. Директорът на ТД на НАП, [населено място], представляван от юрисконсулт Е., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, е образувано изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2020 г. срещу Г. П. Т., като на същия е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № С200022-048-0093789/20.08.2020 г. В него е посочено, че задълженията на лицето са в размер на 62 585, 50 лв., в това число главница в размер на 44 415, 14 лв. и лихва в размер на 18 170, 36 лв., към дата 20.08.2020 г.

На 27.08.2019 г. със заповед за възлагане на ревизия с № Р-22221919005583-020-001/27.08.2019 г., на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК е възложена ревизия на Г. П. Т., за установяване на задължения по ЗДДФЛ. Ревизията обхваща задължения за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за период 01.01.2014 г. - 31.12.2017 г., данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за период 01.01.2014 г. - 31.12.2017 г. и данък върху добавената стойност за периода 28.06.2015 г. - 31.12.2017 г.

Ревизията е приключила с издаването на Ревизионен акт (РА) № Р-22221919005583-091-001/ 28.05.2020 г., с който на лицето са установени задължения за посочените периоди в размер на 61 549,05 лв., в това число главница и лихва.

Подадената по реда на чл. 152 от ДОПК жалба срещу РА е оставена от Директора на Дирекция „ОДОП“ без разглеждане, като просрочена. Актът е потвърден от 34 състав на АССГ, по административно № 10733/2020 г.

На 21.08.2020 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200022-022-0055843/21.08.2020 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление находящи се в Банка ДСК и Обединена Българска Банка - О.. Изпратени са Запорни съобщения до търговските банки, на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК. И двете банкови институции са отговорили, че Г. П. Т. не е техен клиент.

На 26.08.2021 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0200022-022-0063384/26.08.2021 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху вземане от трето задължено лице - работодател, а именно Център за градска мобилност /ЦМГ/ ЕАД, за сумата от 67 163,08 лв. Изпратено е запорно съобщение, на основание чл. 202, ал. 2 от ДОПК, до Център за градска мобилност ЕАД. В отговор на изпратеното запорно съобщение от ЦМГ е отговорено, че върху трудовото възнаграждение на длъжника Г. П. Т. ще бъде наложен запор, като първата удръжка ще бъде направена през месец септември 2020 г. от трудовото възнаграждение за месец август и ще бъде съобразена с разпоредбите на чл. 213 от ДОПК.

На 05.10.2021 г. Г. П. Т. е подал възражение с вх. № 0210022-000- 0454560/05.10.21 г., с което е направено искане за прилагане на чл. 171 от ДОПК, а именно погасяване по давност на всички задължения по ИД №200907950/2020 г. в общ размер на 67 348,80 лв., в това число главница и лихва.

Във връзка подаденото възражение публичният изпълнител при ТД на НАП С. е издал Разпореждане изх. № С210022-137-0006756/13.10.2021 г., с което е отказано погасяване, тъй като не е налице изтекла давност относно публичните задължения на лицето, произтичащи от Ревизионен акт №Р-22221919005583-091-001/28.05.2020 г., подробно описани в него за периода 2014 г. - 2017 г.

При оспорването по административен ред Решаващият орган, в лицето на и.д. Директора на ТД на НАП, [населено място] не е възприел изложените в жалбата доводи и по тази причина е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПИ-337/11.11.2021 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на жалбоподателя по електронен път на 15.11.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 22.11.2021 г. (вх. № 94-Г-665), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решение № ПИ-337/11.11.2021 г. е издадено от компетентен орган. Е. Н. е оправомощен да изпълнява длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място] със заповед № 367/17.05.2021 г. на Изпълнителния Директор на НАП.

По силата на чл. 209 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на 1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван, 2. декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, 3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани, 4. постановление за принудително събиране, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, 5. влязло в сила наказателно постановление и т.н.

В разглеждания казус страните не спорят, че Г. П. Т. има подлежащи на изпълнение публични задължения, във връзка издаден и влязъл в сила РА № Р-22221919005583-091-001/ 28.05.2020 г., с който са установени задължения за периоди, подробно описани по-горе.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В разглеждания казус, първите задълженията за 2014 г., установени с посочения РА е следвало да се платят най-късно през 2015 г., поради което началната дата, от която започва да тече давността е 01.01.2016 г. и същата изтича на 31.12.2020 г.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая е налице прекъсване на давността, по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, според който давността се прекъсва с издаването

на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Безспорно е, че с издаването на РА № Р-22221919005583-091-001/ 28.05.2020 г., давността следва да се счита за прекъсната и от 28.05.2020 г. тече нова давност.

От друга страна по силата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато:

1. задължението е отсрочено или разсрочено;
2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност;
3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение;
4. изпълнението е спряно по искане на длъжника;
5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.

В разглеждания казус 10-годишния давностен срок ще изтече на 31.12.2025 г.

Предвид констатираното прекъсване на давността, съдът намира, че е безпредметно да обсъжда дали същата е била спирана.

Изложените жалбата аргументи за незаконосъобразност на РА, с който са били установени публичните задължения са изцяло неотнесими към настоящия спор. Ревизираното лице е имало възможност да оспори РА, но след като не го направило в предвидените законови срокове същият е влязъл в сила и подлежи на изпълнение.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на и.д. Директора на ТД на НАП, [населено място] и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни и следва да бъдат потвърдени, чрез отхвърляне на жалбата.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал разноси, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. Т., с адрес: [населено място], жк Л., [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-337/11.11.2021 г. на Изпълняващия длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на Т. срещу Разпореждане за отказ за погасяване поради изтекла давност на задължения, изх. № С210022-137-0006756/13.10.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА Г. П. Т., с ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП – [населено място], на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

